

δάκος ὁ, λόγ. κοιν. δάγκος Ἐλαφόν. Πελοπν. (Ἀναβρυτ. Δαίμον.) δάγος Πελοπν. (Νύφ.) δάκους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Βόνιτσ.) δάγους Σάμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δάκος, τό.

Τὸ ἔντομον Δάκος τῆς ἐλαίας (Dacus oleae) τῆς οἰκογενείας τῶν Μυιδῶν (Muscidae) τῆς κλάσεως τῶν Διπτέρων (Diptera). Ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς προνύμφης κατατρώγει τὸ σαρκῶδες τμήμα τοῦ ἐλαιοκάρπου ἔνθ' ἄν. Δὲ θὰ βάλουμε φέτο σκάλας τις ἐλίες, ἔχουνε πολὺνε δάκο καὶ πέφτουνε χάμον στρώμα Πελοπν. (Ξηροκ.) Φέτος ὁ δάκος ἔφακε μέχρι τὸ κοκκαρίκι τσ' ἐλίᾳ καὶ τσ' ἔρριξε χάμω (κοκκαρίκι = κοκκκούτσι) Ὁθων. Δὲ μπουλιμνέτι εὐκουλα οὐ δάκους Στερελλ. (Ἀχυρ.) Οἱ ἐλίες παθαίνουν δάγκο Ἐλαφόν. Ἦταν καθαρός οὐ καρπός, δὲν εἶχε καθόλ' δάγον Σάμ. Συνών. δάκος, μυῖγα τῆς ἐλίᾳς, μπίμπυκας, πίγελας, σκούληκας, σκουλήκι τῆς ἐλίᾳς.

δακοχρονιά ἡ, Ἰθάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάκος καὶ χρονιά.

Ἡ χρονιά κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀσθένεια δάκος προσβάλλει τὰς ἐλαίας εἰς μεγάλην ἔκτασιν: Ἐχουμε κ' ἐφέτος δακοχρονιά.

δακριά ἡ, δακρέα Εὐβ. (Κουρ.) δακρία Εὐβ. (Βρύσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάκρυ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

Ἡ σταγὼν, ἡ ποσότης ὑγροῦ ἡ ἰσοδυναμοῦσα οἶονει πρὸς ἐν δάκρυ ἔνθ' ἄν. Ἐθ θέλω οὔτε μιὰ δακρέαν νερό πὸ τὰ χέρια σου Εὐβ. (Κουρ.) Ὅμ μου μιὰ δακρέα λάδι αὐτόθ. Ἡ γίδα μου δέβ βγάξ-ζει οὔτε μιὰ δακρέα γάλα αὐτόθ. Τὸρ ῥούγκληξε οὐλ-λο τὸν νερό ὁ ἀνεγνώριστος, ἐν ᾗ φησε δακρέα 'ς τὸ κανάτι (ρούγκληξε = ρούφηξε) αὐτόθ. Βάλε μου τσαὶ μένανε μιὰ δακρία κρασί Εὐβ. (Βρύσ.) Τὸ πιγάδι πόμεινε ντίπ, δακρία νερό δὲν ἔχει αὐτόθ. Συνών. γουλιά, στάλα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δακρίες Εὐβ. (Στρόπον.) Ἀκρίες Κάρπ. Δακρές Θεσ. (Πήλ.)

δακροβολῶ ἀμάρτ. δακροβολῶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάκρυ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βολῶ, διὰ τὴν ὁπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 242 κ.ἐξ. Δακρύζω, θρηνηῶ. Ἡ λ. μόνον εἰς ἄσμ.

Ἐγὼ 'ς σὸν ἡλὸν ὤμνυσα νὰ μὴ μοιρολογήσω, μὰ τ' ἀστρά, νέφα τ' οὐρανοῦ νὰ μὴ δακροβολήσω.

δακροσουρώνω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάκρυ καὶ τοῦ ρ. σουρώνω.

Δακρυροῶ: Τὴν εἶδα κ' ἐδακροσούρωνε.

δάκρυ τό, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Τσακων. (Χαβουτσ.) δάκρυν Χίος δάκρ' Ἡπ. κ.ἀ. βορ. ἰδιωμ. Πόντ. (Κοτύωρ.) δάκρυ Θράκ. (Σουφλ.) δάκρυ Καππ. (Ἀραβάν.) δάκλυ Καλαβρ. (Βουν. Κοντοφ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) δάκρυ Τσακων. δάκρυ Πόντ. (Οἶν.) δάκρυν Χίος δάκρυ Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ἀ.) Ζάκ. Θράκ. (Μέτρ.) Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κάρπ. Κεφαλλ. Κέρκ. Κίμωλ. Κρήτ. Κῶς Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ. Φιλότ. κ.ἀ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. Μάν. Οἶτυλ. Πλάτσ.) Σύρ. Χίος — Λεξ. Βλαστ., 389 Πρω. Δημητρ. δάκρυν βορ. ἰδιωμ. δάκρυν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Δρυμ.) δάκρυγιο Θράκ. (Μάδυτ.) Μαθράκ. Πε-

λοπν. (Γορτυν.) δάκρυγιον Ἀἴμν. δάκρυιο Θράκ. δάκρυιον Σαμοθρ. δάκρυν Σαμοθρ. δάκρυν Σύμ. δάκρυν Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κρώμν. Τραπ. κ.ἀ.) δάκρυν Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.) δάκρυν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) δάκρυν Κύπρ. βάκρυν Κάρπ. (Ἐλυμπ.) κ.ἀ. Τήλ. ἄκρυν Κάρπ. δάμ-μυο Ἀπουλ. (Κοριλ. κ.ἀ.) δάμ-μυ Ἀπουλ. (Καλημ.) δάκρυν, τὸ Κύπρ. δάκρυν, ὁ Πόντ. (Ἰνέπ.) δάκρυν ἡ, Καππ. (Φάρασ.) Πληθ. δάκρυν Βιθυν. (Πιστικοχ.) δάκρυν Μακεδ. (Κεφαλοχ. κ.ἀ.) δάκρυγιο Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Θήρ. (Οἶα) Θράκ. (Αἶν. Σαρεκκλ.) Κρήτ. Μέγαρ. κ.ἀ. δάκρ'γιο Νίσυρ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) δάκρυγιο Θράκ. (Αἶν.) Ἀἴμν. δάκρυν Κάλυμν. δάκρυν Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) δάκρυν Θράκ. (Ἀμόρ.) Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ἀ.) Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ. Δεσπότ. Ἐράτυρ. Καστορ. Πάγγ. Σέρρ.) δάκρυν Πόντ. (Ἀντρεάντ. Ἱμερ. Κερασ. Κρώμν. Τραπ.) δάκρυν Πόντ. (Κοτύωρ Τραπ. Χαλδ.) δάκρυν Κύπρ. δάμυια Ἀπουλ. (Μαρτ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δάκρυον, παρὰ τὸ ὁπ. καὶ τὸ ποιητ. δάκρυ. Διὰ τὸν τύπ. δάκρυ βλ. Ἀνθ. Παπαδόπ., Γραμμ. βορ. ἰδιωμ., 22 Ὁ τύπ. δάκρυν δι' ἀνάπτυξιν ἐνρίνου. Ὁ τύπ. δάκρυον ἐκ τοῦ δάκρυον παρετυμολογηθεὶς πρὸς τὴν πρόθεσιν δι. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 24 (1912), 27. Ὁ τύπ. δάκρυον ἐκ συγχύσεως πρὸς τὰ εἰς -ος οὐδέτερα. Βλ. Σ. Μενάρδ. εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1913), 144. Ὁ τύπ. δάκρυα προήλθεν ἐκ τοῦ δάκρυα δάκρυα δάκρυα δάκρυα δι' ἐκκρούσεως τοῦ κ. Βλ. Σ. Μενάρδ. εἰς Ἀθηνᾶ 6 (1894), 164 καὶ Γ. Χατζιδ., MNE 1, 336. Οἱ τύπ. δάμ-μυο, καὶ δάμ-μυ ἀμφιβόλου ἐτύμου. Κατὰ G. Rohlfs ἐκ συμφυρμού τῶν ἀρχ. οὐσ. δάκρυμα καὶ δάκρυον. Βλ. G. Rohlfs, N. Beitr. z. Kenntnis d. unterital. Gräzität., 145.

1) Τὸ ὑπὸ τῶν δακρυϊκῶν ἀδένων ἐκκρινόμενον, ἔνεκα ἰσχυρᾶς συγκινήσεως ἢ πόνου, διαυγὲς ὑγρὸν κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. κ.ἀ.) Καλαβρ. (Βουν. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ. κ.ἀ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον Δίλ. Φάρασ. κ.ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἱμερ. Ἰνέπ. Κερασ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Χύνω δάκρυν, Σκουπίζω τὰ δάκρυνά μου. Στάζουν δάκρυν τὰ μάτια του. Ἐκλαίει κ' ἔτρεχαν βρύση τὰ δάκρυνά του. Τὸν δέχτηκε μὲ δάκρυν 'ς τὰ μάτια. Δάκρυν χαρᾶς - λύτης — χωρισμοῦ κοιν. Ἐκλαίει καὶ δὲν ἔβγαλε ἓνα δάκρυ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τρέχα δὲ δάκρυνά της Σύμ. Ὡ τὸν ἀκαρδον, νὰ μὴ σταλάξῃ δάκρυν! Κάρπ. Ἐμάλ-λωσέν δον τσαὶ νὰ τὸ δάκρυν! Κῶς Οὐτὶ δάκρυνον νὰ μὴ βγάδ', τί καρδιά εἶν' αὐτεῖν', Παναῖτα μ'! Εὐβ. (Ἀκρ.) Εἶπιν ἐκείνους μὲ τὰ δάκρυν 'ς τὰ μάτια Θράκ. (Αἶν.) Ἀπ' τοῦ ποντὸ τοῦ σκούζ'μον, πῶκαμι γιόμισι νιὰ κούπα δάκρυν Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡ κοπέλα, ποῦ εἶδε τ' ἀδρέφια τση, ἀρχίνησε τσι κλάφες καὶ ὅπως ἔκλαιε, ἔπεσ' ἓνα δάκρυ ἀπάνω 'ς τὸ κεφάλι τοῦ δράκοδα (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Ἀν ἔστασ-σεγ καμ-μὰ στάξιδ δάκρυν, ἐπιν-νέν δην δὲ πιθάριν (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Πάψε τὰ δάκρυν σου πικρόν, 'κανεῖ σε (=σοῦ ἀρκούν) αὐτόθ. Κλαίει καὶ τὰ δάκρυν τ' τρέχουνε Ὁφ. Τὰ δάκρυν τ' ἄμυν χαλάζα ἔτρεξαν (τὰ δάκρυνά του ἔτρεξαν ὡσάν χαλάζια) Τραπ. Τὰ δάκρυν τ' ἄμυν ποτάμ' ἔτρεχαν αὐτόθ. Ἐνα δάκρυ κ' ἔκ'σε (ἓνα δάκρυ δὲν ἔχυνε) Κοτύωρ. Ὁρα βάματα, ὅρα δάκρυν (ἰδὲ κλάματα, ἰδὲ δάκρυν) Τσακων. Ἰγὼ νὰ χύνον δάκρυν κὶ σὺ αἶμα ἀπ' τοῦ π'δὶ σ'! (ἀρὰ) Μακεδ. (Ρητίν.) Ἐκαμα τὸ μερδικό μου τὰ δάκρυν (ἐκλαψα καὶ ἐγὼ τόσον ὅσον ἐπέτρεπεν ὁ σύνδεσμός μου πρὸς τὸν νεκρόν) Κορσ. Ἐτξυλοῦσαν τὰ δάκρυν του τζαὶ ἐπαιν-

